Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXVI. Ч. 56. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 13-го БЕРЕЗНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MARCH 13, 1979 No. 56. VOL. LXXXVI.

Відбулась зустріч Конференції Українських Молодечих Організацій

Ню Йорк, Н. Й. (ІС. СКВУ). — У неділю, 4-го березня у канцелярії УККА при 203 і Другій евеню, о год. 10:30 ранку відбулася зустріч представників центральних молодечих організацій із президентом СКВУ — М. Плав'юком і його заступником мгром І. Базарком. Засідання відкрив президент СКВУ — М. Пла'в'юк у присутності представників молодечих виховних організацій: Д-ра Л. Романкова і п-і С. Рубель (ПЛАСТ), мгра Е. Гановського і мгра О. Рожки (СУМ) та інж. І. Павленка (ОДУМ).

Президент СКВУ М. Плав'юк підкреслив доцільність відновлення діяльности КУМО (Конференції Українських Молодечих Організацій) і в зв'язку з тим оформлення Підготовного Комітету, оформлення статуту КУМО, організаційного і програмового охоплення та виготовлення правильника.

В ході дискусії над цілями та завданнями КУМО вирінули наступні пропозиції: зближення до тіснішої співпраці молодечих виховних організацій між собою і КВОРУМ, церковними та суспільно - громадськими установами. Представники молодечих організацій висловлювали однозгідно, що існування КУМО мало б дбати про збереження української молоді, як запоруку існування дальшої української суспільно - громадської діяльности в діяспорі, як і витворення серед молоді і цілости української громади зрозуміння потреби приналежности до зорганізованого українського життя, важливість здобуття української мови, культури та традицій.

На зустрічі продискутовано конечність скликання ширшої конференції представників усіх молодечих організацій для оформлення КУМО при СКВУ, статуту КУМО і скликання Світового Конгресу Української Молоді. Рівнож прийнято засаду, що в склад КУМО повинні входити крім молодечих виховних організацій також студентські, станові, ідеологічно-конфесійні та спортові організації.

Для реалізації повищих цілей покликано Підготовчий Комітет у склад: д-р Л. Романків (ПЛАСТ) — голова інж. І. Павленко (ОДУМ) — заступник, мгр Е. Гановський (СУМ) — заступник, мгр О. Рожка (СУМ) — секретар. До Комітету рівнож увійшли: А. Шевченко (ОДУМ), Р. Вжесневський (ПЛАСТ), п-і С. Рубель (ПЛАСТ).

Підготовчий Комітет плянує у найближчому майбутньому скликати ширші наради для оформлення КУМО.

Вийшов з друку „Альбом кобзарського мистецтва"

Ню Йорк, Н. Й. (МДЧ). — Вийшла з друку рідкісна книга — „Альбом кобзарського мистецтва", накладом Школи Кобзарського Мистецтва в Ню Йорку. Альбом — двокольоровий, вміщає унікальні світлини, оригінальні статті та безумовно викличе зацікавлення у всіх, які цікавляться українським мистецтвом взагалі, а бандурою зокрема. Цей Альбом уже викликав загальне захоплення посеред і не-українців. Ціна його — 15 доларів, а хто перешле своє замовлення до 1-го квітня — заплатить тільки 13 доларів. Альбом вийшов обмеженим накладом, тому прохається завчасу переслати передплату на адресу: F. Leontowych, 2279 E. 24 St., Brooklyn, N.Y. 11229.

Появилося нове число „Слова"

Едмонтон, Канада. — Тут появилося при кінці 1978 року нове число „Слово", органу Об'єднання Українських Письменників „Слово". Це число — „Збірник 7" — як і три попередні, видало канадське Об'єднання. У ньому поміщено поезії 22-ох авторів (двох — переклади), прозу 14-ох письменників (також двох — переклади) і статті й розвідки в розділі публіцистика, есеї й критика.

Президія Об'єднання Українських Письменників „Слово" і Редколегія пише, що „ми видаємо наші збірники на те, щоб зберегти слово наших письменників для майбутнього, і видавання цих збірників є у нашому власному інтересі. Літературні писарі в Україні самовпевнено заповідають, що за кільканадцять років з літератури й мистецтва еміграції уже й сліду не буде... Як не стояла б ця справа, нас ще більше турбує те, чи за тих кільканадцять років в Україні взагалі будуть ще які літературні журнали українською мовою, чи, може, вони перейдуть на „загальнозрозумілу" мову. Як досі, українська література, наука, мистецтво на еміграції гідно виконували свою ролю і часто були спонукою для подібних видань в Україні".

Як попереднє, так і це видання охоплює твори не лише українських письменників з Канади і ЗСА, де живе їх більшість, але й тих, що живуть в Европі, Австралії і Південній Америці.

Редколегія цього збірника: Святослав Гординський, Олег Зуєвський, Юрій Клиновий, Григорій Костюк, Борис Олександрів, Улас Самчук, Остап Тарнавський, Юрій Шевельов. Книжка має 288 сторінок. Обкладинка Якова Гніздовського. Ціна 10 дол. Збірник можна замовляти в книгарні „Свобода".

Заповіджено Загальні Збори Відділу УККА Філядельфії

Філядельфія. (В-УККА). — На звичайному місячному засіданні Управи Відділу Українського Конгресового Комітету Америки у Філядельфії, що відбулося в середу, 14-го лютого 1979 року, визначено дату Загальних Зборів Відділу на суботу 17-го березня 1979 р., як і дату святкування річниці Тараса Шевченка на неділю, 11-го березня ц.р., та рішено відзначити заходами Відділу УККА 40-річчя проголошення самостійности Карпатської України.

Члени органів Відділу УККА взяли численну участь у засіданні 14-го лютого 1979 року, яким проводив голова Відділу, проф. д-р Петро Стерчо, а секретарював Мирон Баранецький. У звітуванні підкреслено успішність у відзначуванні річниці Самостійности й Соборности України у трьох окремих частинах.

У своєму звіті голова Комісії Українського Народного Фонду Володимир Повзанюк, ствердив, що українська громада склала у Філядельфії кругло 12,500 доларів на Український Народний Фонд і в

(Закінчення на стор. 3)

СПРАВА ІЗРАЇЛЬСЬКО-ЄГИПЕТСЬКОГО МИРУ ДАЛІ НЕПЕВНА

Президент Картер перед нарадами з прем'єром Бегіном

Єрусалим/Каїр. — У понеділок, 12-го березня, президент Джіммі Картер у промові перед ізраїльським парляментом, „Кнессетом", висловив надію, що таки пощастить зліквідувати останні розбіжності між становищем Ізраїля та Єгипту відносно мирового договору, але підкреслив, що покищо далі існують перешкоди. Промовляючи перед „Кнессетом" після дводенних нарад з прем'єр-міністром Менахемом Бегіном і тріденних переговорів із єгипетським президентом Анваром ель-Садатом у Каїрі та Александрії, президент Картер закликав обидві сторони прикласти всіх зусиль відносно остаточної версії договору, підкреслюючи, що цей договір повинен стати кроком вперед до загального ізраїльсько-арабського замирення.

Того ж дня прем'єр Бегін, після понад 6-годинного засідання ізраїльського кабінету, повідомив кореспондентів, що його уряд прийняв деякі з нових американських пропозицій, включно із деякими змінами, що їх запропонував Салат під час перебування президента Картера в Єгипті, але Бегін теж зазначив, що ізраїльський уряд нараз не прийняв інших пропозицій, залишаючи відкритий шлях для дальших переговорів.

Таким чином, у понеділок рано виглядало, що покищо немає великих можливостей, що мировий договір пілпишуть протягом наступних кількох днів. Як відомо, минулого тижня ізраїльський кабінет прийняв нові пропозиції ЗСА, які стосуються розв'язки палестинської проблеми, точніше надання палестинським арабам на окупованих Ізраїлем територіях „внутрішньої автономії", як теж справи обміну амбасадорами та питання, чи договір між Єгиптом та Ізраїлем має мати першенство над договорами Каїру з іншими арабськими країнами.

Під час триденного перебування в Єгипті президент Картер не тільки переговорював з президентом Салатом, але теж виголосив промову в єгипетському парляменті, закликаючи всі арабські країни прилучитися до мирового діялогу і підкреслюючи, що права палестинців мусять бути запевнені.

У понеділок рано існувала можливість, що державний секретар Сайрус Венс залишиться на Близькому Сході, подорожуючи між Каїром і Єрусалимом з метою таки довести до остаточного порозуміння, а також він може відвідати кілька інших країн цього обширу.

Білий Дім пропонує збільшити іміґрантську квоту для втікачів

Вашінґтон. — Минулого четверга, 8-го березня, Білий Дім передав Конгресові законопроєкт, який пропонує, щоб відтепер до ЗСА річно могло прибувати 50,000 втікачів з різних країн світу, замість дотеперішньої верхньої кількости 17,400, а крім того, пропонує, щоб Президент мав право допускати навіть більше втікачів якщо вважає, що це конечно потрібно.

Урядові речники вказують, що зміна в дотеперішньому законі потрібна, бо під сучасну пору є більше втікачів, які шукають прибіжища в ЗСА, ніж колинебудь раніше, крім періоду після Другої світової війни.

Законопроєкт пропонує, щоб Президент мав право допустити навіть більше ніж 50,000 втікачів річно, але мусив би встановити точну додаткову цифру перед початком даного бюджетового року, як теж раніше повинен засягнути пораду від Конгресу.

Крім того, в наглих випадках, як наприклад, масова втеча людей з комуністичних В'єтнаму, Камбоджі та Ляосу, Білий Дім, у порозумінні із законодавцями, мав би право допускати до ЗСА необмежену кількість тих втікачів. Речники уряду вказали на факт, що від 1975-го року із згаданих трьох комуністичних країн втекло понад 800,000 осіб, але з уваги на дотеперішню іміґрантську квоту, до Америки прибула тільки порівняльно мала частина з тих біженців.

Білий Дім підкреслив, що збільшена іміґрантська квота стосувалася б втікачів із усіх країн світу, тобто теж з держав Східної Европи, включно із Совєтським Союзом.

Згідно із законопроєктом, нові повновласті, що їх одержав би Президент, зліквідували б потребу генерального прокураторові ЗСА займатися цією справою.

КУБИНЦІ ПРИБУВАЮТЬ ДО ВЕНЕСУЕЛІ

Каракас, Венесуеля. — Згідно з домовленням кубинських груп в екзилі з режимом Фіделя Кастра, чергових 75 кубинців прибули до Венесуелі на постійний побут. В групі є 27 політичних в'язнів.

Іміґраційні власті підтвердили, що Венесуеля погодилася прийняти понад 1,000 кубинців, які бажають виеміґрувати з Куби.

Уряд ЗСА прихиляється до створення нової фльоти на Індійському океані

Вашінгтон. — Уряд президента Джіммі Картера, затурбований захитанням стабільности й рівноваги сил на Близькому Сході, зокрема на Арабському півострові, схиляється до пропозиції Пентагону щодо створення окремої фльоти, яка перебувала б постійно на Індійському океані.

Речник Департаменту оборони ЗСА Томас Рос заявив представникам преси в четвер, 8-го березня, що новостворена П'ята фльота мала б складатись з кораблів Шостої фльоти на Середземному морі та Сьомої фльоти, яка перебуває на Тихому океані. Головними причинами затурбування Білого Дому є нестабільність в Ірані, конфлікт поміж Південним Єменом і Єменом та загроза зростаючих впливів Совєтського Союзу, заявив Рос. Крім цього уряд ЗСА уважає, що з уваги на існуючу ситуацію слід скріпити охорону шляхів доставки нафти.

У міжчасі ЗСА вислали до Савдійської Арабії два обсерваційні літаки типу Е-3А для слідкування за ходом подій на пограниччі обидвох Єменів, де бої дальше продовжуються, не зважаючи на заклик Арабської Ліґи до перемир'я. Деякі арабські пресові агенства повідомили, що Совєтський Союз перекинув біля 3,000 совєтських і кубинських „дорадників" з Етіопії до Південного Ємену.

Речники Департаменту оборони ЗСА заявили, що Савдійська Арабія „покищо" відмовилась від пропозиції ЗСА вислати ескадру джетових літаків типу Ф-15 для охорони цієї країни, якщо б савдійці рішились вжити свої літаки для підтримки Ємену.

Китай зацікавлений закупівлею американських військових літаків

Пекін/Вашінґтон. — Речники американських фірм, які виробляють літаки, недавно повідомили, що уряд комуністичного Китаю зацікавлений закупівлею американських військових літаків, а не тільки пасажирсько-транспортних.

Кілька американських фірм вже тепер є в стадії підписання контрактів з Пекіном щодо продажу цивільних літаків, але уряд президента Джіммі Картера стоїть на становищі, що ЗСА не можуть продавати військових літаків Китаєві, бо не продають їх Совєтському Союзові. Якщо Америка продавала б військові літаки Китайській Народній Республіці, то Москва могла б інтерпретувати це як доказ, що ЗСА стараються творити „спільний фронт" проти СССР.

Проте, уряд президента Картера вже раніше заявив, що не противитиметься, якщо інші країни Заходу продаватимуть військові літаки та інші роди зброї Пекінові і тому комуністичні власті плянують закупити такі літаки в Британії, а також переговорюють з Францією відносно літаків та іншої зброї.

Думають, що Пекін формально звернеться до Вашінґтону в справі військових літаків десь за кілька місяців, що поставить уряд президента Картера в досить незручне становище.

Працівниця НАТО втекла зі секретними документами

Брюссель, Бельгія. — Урзеля Льоренцен, одна із секретарок Північно - Атлантійського Союзу, яка втекла до Східньої Німеччини минулого тижня, викрала засекречені документи з плянами нуклеарної протиатаки країн НАТО у випадку нападу зі сторони держав Варшавського Пакту.

Про втечу У. Льоренцен з документами повідомив генеральний секретар НАТО Йозеф Люнс, додаючи, що в цій справі ведеться слідство і ще не встановлено скільки справді документів викрала ця секретарка. Досі відомо, що вона перевезла до Східньої Німеччини плян контратаки відомий під секретною назвою „Вінтекс-Сімекс 79". Штучні маневри згідно з цим пляном без участи військових з'єднань, а тільки на мапах, якраз відбувались в головній квартирі НАТО, де й була затруднена Льоренцен. У повідомленні про її втечу східньонімецьке пресове агентство АДН твердило, що кінцевою спонукою до її втечі була опублікована вістка про те, що Люнс в 1930-их роках належав до голляндської націстської партії. Люнс заперечив цю вістку, а голляндський парлямент відмовився від слідства в цій справі заявляючи, що вияснення Люнса вповні задовільне. Люнс, який був міністром закордонних справ Голляндії на протязі 19-ох років до часу його найменування на теперішній пост в НАТО заявив, що до націстської партії його записав його старший брат, але згодом виписав, переконавшись, що Люнс не погоджується з доктринами нацистів.

Втеча Льоренцен поставила Західню Німеччину в дуже незручне становище, бо ще минулого місяця тут заарештовано секретарку західньонімецької амбасади при НАТО, Інґрід Гарбе, за шпигунство в користь Східньої Німеччини. Крім цього в Західній Німеччині власті викрили понад 30 комуністичних шпигунів. Генеральний прокуратор Курт Ребман зарядив слідство в справі Льоренцен, уважаючи, що вона була пов'язана з викритою сіттю комуністичних шпигунів у Західній Німеччині.

У квітні може відновиться публікація лондонської газети „Ди Таймс"

Лондон, Англія. — Найбільш авторитетний британський щоденник „Ди Таймс", який перестав виходити 30-го листопада минулого року після 200 років існування, бо видавець і робітничі спілки друкарів не могли дійти до порозуміння відносно введення нових друкарських машин, які можуть заступити велику кількість друкарів, правдоподібно знову появиться вже 17-го квітня цього року, бо видавець і профспілки дійшли до компромісового порозуміння.

У листопаді минулого року не тільки перестав виходити щоденник „Ди Таймс", але і тижневик „Ди Сандей Таймс" і три літературні та інші додаткові публікації того самого видавництва. Тепер заісную добрі вигляди, що всі ті публікації почнуть поновно виходити в другій половині квітня, якщо не виринуть нові непорозуміння між видавцем і профспілками друкарів.

„ВИМОГА ДОТРИМУВАТИСЯ ДОГМАТИЧНО-КОМУНІСТИЧНИХ ПОГЛЯДІВ" ВОРОЖА „ПЛЮРАЛІСТИЧНИМ ТРАДИЦІЯМ УКРАЇНСЬКОЇ ДУХОВНОСТИ" — ПИШЕ В. ОВСІЄНКО

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Учитель української мови та літератури, Василь Овсієнко, якого, як ми попередньо повідомляли, засудили в лютому ц. р. на три роки позбавлення волі, написав у вересні 1977 року заяву до прокурора УССР, в якій розповідає про умови, що в них приходиться сьогодні жити українській людині. Заява Овсієнка поширюється у самвидаві. Її повний текст буде надрукований у „Сучасності". Тут подаємо деякі уривки.

„Прокуророві Української РСР

від громадянина Овсієнка Василя, 1944 року народження,

замешкалого в селі Леніно Радомишльського району Житомирської області.

Заява

Від 5 березня 1973 року до 5 березня 1977 року я відбув покарання в Мордовських таборах суворого режиму за вияв національної свідомости, яка, головно, виявлялася через розповсюдження літератури критичного змісту про здійснювання національної політики в СРСР. У зв'язку з психіятричним шантажем, я визнав себе, тоді, винним у доконанні злочину за ст. 62, т. 1, КК УРСР...

Опам'ятавшись, я відмовився визнати себе злочинцем, що остаточно засвідчив своєю заявою з 20 серпня 1976 року до прокурора УРСР, бо моя діяльність цілком і повністю вкладається у рамці дозволеного Конституціями УРСР і СРСР, а стаття, за якою мене судили, є протиконституційна. Відповідним чином, я, в міру можливостей, протестував і в таборах проти несправедливого ув'язнення і проти нелюдяних умов в'язнення політв'язнів, проти зрівняння їх з кримінальними злочинцями, проти різного роду дискримінації їх.

Це, головним чином, дало таборовій адміністрації підставу зробити висновок, що я 'не став на шлях виправлення' і після звільнення з табору на мене накладали домашній арешт на півроку — т. зв. адміністративний нагляд. Згідно з ним, мені заборонялося виходити з дому від год. 10-ої вечора до 6-ої вранці, виїздити за межі району, відвідувати публічні місця. Раз на місяць я мусів голоситися в районній міліції на перевірку.

У заяві з 7 квітня 1977 року до прокурора УРСР я доказував, що накладений на мене адміністративний нагляд необґрунтований, оскільки радянське законодавство не передбачає, що 'виправлення' можна розуміти, як відмову від своїх переконань. Хоч у СРСР немає законодавства, яке зобов'язувало б усіх громадян дотримуватись яко-

(Закінчення на стор. 3)

Появився третій випуск „Інформаційного Бюлетеня" Української Гельсінкської групи

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Західне представництво Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод одержало третій випуск „Інформаційного Бюлетеня Української Гельсінкської групи". У цьому випуску є, між іншими, такі документи: Заява Оксани Мешко, стаття „Зерна української ізраїльської солідарности", документи Кримсько-татарського руху, некролог Гелія Снєгірьова, положення українських політв'язнів у таборах 1978 р., лист Михайла Мельника „Профілактика", хроніка подій, три заяви Василя Овсієнка, документи до справи Олександра Сергієнка, лист до світової громадськости від Василя Стрільцева.

„Творча інтеліґенція" Львова засуджує „пекінських агресорів".

Львів. — „Підвищення авангардної ролі членів партії у творчому житті, ідейно-виховній роботі в світлі рішень XXV з'їзду КПСС було в центрі уваги учасників зборів комуністичних творчих спілок і організацій Львівщини", — інформує київська „Культура і життя". На цих зборах також підкреслювано, — як пише газета, — що письменники і мистці цієї області „вносять гідний вклад у справу комуністичного виховання трудящих". Це, мовляв, доказали здобутки мистців на обласних виставках — „Ленінським шляхом", „Земля і люди", „Слава праці" і т. п., які „позначаються актуальністю проблематики". У літературних творах у дальшому пише „Культура і Життя", — є „дальше піднесення ідейно-художнього рівня". Під час дискусії на зборах було підкреслювано, що тут не тільки відбуваються зустрічі членів бюра обкому партії з мистцями, науково-теоретичні конференції чи теоретичні семінари, але постійно стежать за працею творчих спілок і організацій партійні комітети. Закінчуючи збори, учасники прийняли резолюцію, в якій „від імени всієї творчої інтеліґенції області засудили пекінських агресорів, висловили солідарність з братнім в'єтнамським народом", — пише „Культура і Життя".

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ЖУРНАЛІСТІВ В УССР

Київ. — Як інформує київська „Молодь України", тут відбулося чергове зайняття республіканської постійно діючої школи журналістичної майстерности, на яке запрошено кореспондентів республіканських партійних, комсомольських і галузевих газет, радіо і телебачення. Під час цього зайняття з доповідями виступали завідуючі відділами... ЦК Компартії України — пропаганди і агітації та організаційно-партійної роботи. Журналісти ще взяли участь у пресовій конференції з керівниками Держпляну УССР, ряду міністерств і відомств республіки. А відтак відбулася „творча" дискусія і обмін досвідом, перегляд виборчої кампанії. Йдучи за кличами ... ударного виконання праці обговорювано засоби пропаганди „радянського способу життя, мобілізації трудящих на виконання рішень XXV з'їзду КПСС, плянів і зобов'язань 1979 року і п'ятирічки в цілому", — пише „Молодь України".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії), Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Арабський півострів у небезпеці

Ще добре не осів порох над Іраном після довготривалих і кривавих заворушень, як нова криза навістила Арабський півострів, сьогодні одну з найважливіших частин світу з уваги на величезні запаси нафти.

Цим разом конфлікт виринув у південній частині півострова, коли Південий Ємен повів збройну атаку проти сусідуючого з ним на півночі Ємену, знищивши кілька пограничних селищ і містечок та загрожуючи ширшою інвазією. Небезпека в тому, що ситуація в цій частині Арабського півострова дуже нагадує побідні ,,запальні місця'' в Азії й Африці, що їх спершу створили комуністичні елементи при допомозі Москви, а опісля використовували згідно з директивами кремлівських стратегів. Отож просовєтський уряд Південного Ємену заперечує будь-яку збройну акцію, заявляючи, що це, властиво, ,,повстанці'' ведуть боротьбу проти уряду прозахідного Ємену. Південні єменці промовчують факт, що на їхній території перебуває біля 1,000 совєтських і 700 кубинських ,,дорадників'' та що їхні війська вивінувані совєтською зброєю, включно з танками і літаками типу МІГ. Нагадується подібна ситуація в Анголі, в Етіопії, а останньо — навіть у комуністичній Камбоджі, де буцім то місцеві повстанці повалили існуючий режим, покликавши на поміч ,,братніх союзників'' із В'єтнаму.

Не диво, отже, що на сполох ударила Савдійська Арабія, яка оточена не дуже то певними сусідами, а на випадок захоплення Ємену Південним Єменом могла б бути відрізана від Аденської затоки. У скорому темпі савдійці проголосили стан поготівля та звернулись до ЗСА за допомогою у розв'язці конфлікту поміж ворогуючими Єменами. Маючи таких сусідів як Сирія, Ірак, все ще нерішений Іран, а далі наявно прокомуністичний Афганістан, Савдійська Арабія не може дозволити собі на ще одного прокомуністичного ,,сусіда'' на півдні.

У цій ситуації уряд президента Джіммі Картера зареагував більш пляново і рішучо, як, скажім, у випадку Ірану, коли вашінгтонські дипломати постійно вагались, не маючи заздалегідь вироблених концепцій на різні альтернативи. Зрозумівши вкінці, що вагання захитують довір'я союзників до ЗСА — і то не тільки на Арабському півострові, але й в Европі, на Далекому Сході та на африканському континенті, — президент Картер вислав в Арабське море фльотилію з чотирьох кораблів та запропонував савдійцям негайну допомогу у формі ескадри джетових літаків, підтверджуючи в цей спосіб свою заяву, що ЗСА мають ,,справжні національні інтереси'' на Арабському півострові та що вдержання ,,миру й безпеки'' в цій частині світу, зокрема забезпечення достави нафти, є основними прерогативами американської політики. Не менш важливим у цій настанові є ще й той факт, що Савдійська Арабія, хоч і посередньо, є важливим фактором у наполегливих заходах ЗСА встановити мировий договір поміж Ізраїлем і Єгиптом, бо становище цієї країни у великій мірі заважить на можливостях здійснення такого договору, зокрема його наслідків для Єгипту вiзаві цілого арабського світу. Відомо ж бо, що серед загального зубожіння в Єгипті відмова савдійців доставляти нафту була б катастрофальною для економіки Єгипту і для Анвара Садата особисто.

Все ж таки, ця остання кризова ситуація, як це стверджують політичні аналітики, вказує на відсутність гнучких, але рішучих протизаходів у контексті цілої закордонної політики ЗСА у відношенні до використовуваних Москвою ,,запальних місць''. Колишній заступник державного секретаря ЗСА Джозеф Сіско, який спеціялізується в справах Близького Сходу, правильно уважає, що ЗСА мусять вкінці позбутись залишків ,,в'єтнамського синдрому'', який паралізує їх закордонну політику, і пропонує виробити ряд ,,силових альтернатив'', які можна б примінювати в обличчі загрози інтересам ЗСА. Така загроза існує під цю пору на Арабському півострові. Слід сподіватися, що протизаходи ЗСА будуть рішучими й гідними провідної надпотуги вільного світу.

М. Стиранка

КОМУНІСТИЧНІ ЗБРОЙНІ КОНФЛІКТИ І МОСКВА

Мілован Джілас у книзі ,,Розмови зі Сталіном'' розповідає про те, як один із совєтських генералів, заторкуючи проблему збройних світових конфліктів, сказав йому, що на випадок збройних зударів між комуністичними державами, ці зудари матимуть куди жорстокіший характер, ніж війни за часів капіталізму. Твердження совєтського генерала настільки здійснилося, що війни комуністів з комуністами набирають характеру своєрідних релігійних війн, ці війни виправдуються ідеологічно-світоглядовими ,,єресями'', які комуністичні суперники собі взаємно закидають.

Протягом останнього часу ми стали свідками двох комуністично-комуністичних війн. Це з одного боку війна між В'єтнамом та Камбоджею, і з другого збройний конфлікт між Китаєм та В'єтнамом. Оба ці збройні конфлікти між собою досить тісно пов'язані. Без в'єтнамського ,,визволення'' Камбоджі навряд чи було б прийшло до китайської ,,карної експедиції'' проти В'єтнаму.

Немає жадного сумніву, обидва збройні конфлікти тільки прикриваються фіговими листками комуністичних ідеологічних суперечностей. Насправді ж — це конфлікти тісно пов'язані зі щораз то гострішим суперництвом двох комуністичних великодержав СССР та Китаю на азійському терені. Докладніше кажучи, не так суперництвом, як радше гльобальною агресивною політикою Москви, скерованою на здобуття гегемонії у світі. На тому тлі наростають запальні вогнища не тільки в Азії, але і в інших частинах світу, зокрема в Африці.

Китайсько - в'єтнамського збройного конфлікту та його затяжних небезпек, пов'язаних з можливістю поширення цього конфлікту на війну між СССР і Китаєм з усіми непередбаченими її наслідками, не можна зрозуміти без розглянення совєтських пенетраційно-політичних заходів на терені Азії протягом останнього часу. Ще не так то дуже давно В'єтнам, здобувши перемогу над американцями й об'єднавши обидві його частини — південну й північну, в одну комуністичну державу — заховував невтралітет в конфлікті між Москвою і Пекіном. Не слід також забувати, що Китай дав був В'єтнамові допомогу на мільйон долярів під час американсько-в'єтнамської війни.

Становище почало змінюватися з хвилиною, коли у В'єтнамі почали назрівати ,,великопростірні'' тенденції — прагнення побудови великої Індонезії, в склад якої увійшли б крім В'єтнаму, Камбоджа та Ляос. Ці пляни натрапили на спротив Китаю, хоч би вже тому, що жорстокий камбоджійський режим ,,червоних кмерів'' був союзником Китаю. Цю ситуацію використовувала Москва, для якої китайське монтування ,,антисоціmперіялістичного'' бльоку ставало з дня на день загрозливіше, і почала активно допомагати В'єтнамові у здійсненні його ,,великопростірних'' плянів, як зброєю і грішми, так і дорадниками. Врешті-решт прийшло до підписання між СССР і В'єтнамом ,,пакту приязні'' та взаємної ,,допомоги'' на випадок, коли одній зі сторін загрожуватиме ,,ворожа агресія''. Цей пакт був явно скерований проти Китаю, В'єтнам став сателітом Москви (правда, невідомо на як довго), як і підготовою для в'єтнамської ,,визвольної війни'' проти ,,червоних кмерів'' в Камбоджі, яка закінчилася перемогою В'єтнаму.

Це був удар не тільки по престижі Китаю, пекінські керівники з усією ясністю почали собі усвідомлювати, що таким чином Москва хоче Китай взяти в кліщі, що, в остаточному випадкові, в майбутньому давало б Москві можливість з двох боків ударити на Китай і підкорити його своїм плянам. Не забуваймо, що пляни збройного удару на Китай вже в 60-их роках розглядалися в Москві, про що писалося у самвидавному ,,Політічєскому днєвнікє'', при чому навіть бралася до уваги можливість скинення атомових бомб на найважливіші китайські мілітарні об'єкти.

І тут саме й лежить чи не одна з найголовніших причин вибуху сучасного китайсько-в'єтнамського конфлікту, чи пак ,,карної експедиції'' Китаю. На думку китайських керівників, В'єтнам мав би дістати доброго ,,прочухана'', щоб він на майбутнє не тільки що не відважувався аранжувати прикордонні конфлікти, а й був обережніший на всякі підшепи Москви. За всякими правдоподібностями Москва не сподівалася такої енергійної реакції Китаю, яка, не зважаючи на таке чи інше закінчення ,,карної експедиції'', є ударом по престижеві Москви, якщо вона чинно в конфлікт не вмішається. Всякі дані говорять за те, що до того не дійде. Збройний совєтський напад на Китай, не зважаючи на колосальну мілітарну перевагу СССР, міг би мати непередбачено-небезпечні наслідки, включаючи сюди й можливість вибуху тре-

(Закінчення на стор. 3)

К. Крупський

ЧИ СПРАВДІ КРИЗА?

[2]

Та чи тільки для жидів є шкідливими мішані подружжя? Пригадаймо собі, скільки вони шкоди приносили нам на рідних землях, коли деякі патріоти ,,з любови до України'' вибирали за подружжя чужинців, що у великій більшості можна було окреслити нашою народною приповідкою ,,чужа свита не гріє''.

Для мене книжка ,,Американські жиди — спільнота в кризі'' не виявляє слабости, яку для декого на перший погляд могла б суґерувати назва книжки. Протилежно, вона виявляє силу жидів, які хоч здобули свою державність, а проте, їхні еміґраційні круги і не думають про якусь асиміляцію. Розкинені по світі жиди виробили в собі здатність робити опір, якого не посідає ніяка інша еміґрація і тому їхній досвід і методи проти асиміляції є гідними поважної застанови, а то й досліду. Їхня духова сила дає запевнення, що промине і других дві і пів тисячі років, а жиди не зречуться своєї національної ідентичности. Безумовно, вони можуть завдячувати це тільки їхній високій духовості, бо все інше, що вони здобувають в ділянках науки, політики, промислу й торгівлі, це тільки засоби при допомозі яких вони вдержують свою духову культуру.

Ось тому то вартує заінтересуватись досвідом тих, що вже давно здали іспит їхньої служби своєму народові. Це служіння не було легким і дорога тої служби вкрита горами великих жертв, який не принесла ні одна інша еміграція в боротьбі за свободу свого народу. Навіть в найбільш ліберальних країнах є елементи, які ставляться з презирством і погордою до громадян, які окрім льояльности до країни поселення ще й виявляють прив'язання до культури народу свого походження.

Названа книжка видана відомим книжковим видавництвом ,,Даблдей енд Компані, Інк.'' в 1974 році. Її автор Джералд С. Стробер мабуть ще не вспів виробити собі імени в публіцистичному світі, бо це щойно друга з черги його праця, але він уміє писати і висловлюватися відверто і щиро, чим не антагонізує, а противно, прихиляє симпатію читача не жида.

В своїй книжці він порушує чимало делікатних справ, як приміром політика співжиття американських жидів з неграми, співжиття з церквами — католицькою і протестантською. Він цікаво пише про ролю жидів в загальних виборах ЗСА, про допомогу і відношення американських жидів до ізраїльської держави тощо.

В книжці є мова про головніші організації американських жидів та їхню мету. Хоч автор згадує тільки деякі жидівські школи (університети і коледжі), а проте з тексту книжки виноситься враження, що ні одна інша етнічна група в Америці не може похвалитися такою сіткою шкіл по цілій країні, яку мають американські жиди. У книжці є розділ про молодечі організації. Тут автор накреслив картину того, як прийшло до створення організації жидівських молодих екстремістів, які кілька років тому діяли в більших американських містах, а головно, в Ню Йорку, в обороні жидівських жертв від протижидівських нападів зі сторони негрів. Автор виразно засуджує дію тих жидівських екстремістів та уважає їхню акцію незаконною спробою ,,брати закон в свої руки''.

Незвичайно цікавими є подані у післяслові книжки дані з життя автора. Він народився в жидівській родині і до 18-го року свого життя жив в жидівському середовищі. Студіював в Інституті Гебрайських Студій при Нюйоркському університеті. Читаючи св. Письмо Нового Завіту, він так захопився цією наукою, що рішив вихриститися і став членом Баптистської Церкви, а після трьох років студій вступив до Муді Біблійного Інституту. Вже як студент цього інституту він сповняв обов'язки пастора одної церкви в околиці Ню Гемшір. Після ґрадуації з Нюйоркського університету одержав призначення інструктора історії при Барінгтон коледжі, який є евангелицькою школою в Род-Айленді. В 1960-их роках, він змінив приналежність до церкви і став членом Пресвітеріянської церкви. В 1967 році став членом управи Крайової Конференції Християн і Жидів та мав ще інші призначення релігійного і спеціяльного характеру. Стробер не переставав критично аналізувати науку про християнство і вкінці після того усього він навернувся назад до жидівства, але помимо цього він і дальше прихильно ставиться до християн, називаючи їх братами і сестрами.

Він пише цікаво і робить враження об'єктивного автора. На жаль, він не міг бути таким об'єктивним супроти українців, яких згадав тільки раз, але згадав ,,злим словом''. Дозволю собі навести цю коротку згадку. У розділі книжки п. з. ,,Совєтські жиди'', на сторінці 48, автор пише: ,,Приблизно половину жидівського населення вимордували в часі

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

,,ЧИЯ ВИНА?''

Під заголовком ,,Чия вина?'' у ,,Свободі'' за 15-17 лютого ц. р. поміщено статтю відомого політичного діяча Панаса Феденка, в якій читачі сподівалися почути об'єктивне висвітлення питання жидівського ,,Голокосту'', що тяжить над людством від часу Другої світової війни. Але даремні сподівання... ані слова правди про цю трагедію автор не сказав.

Замісць об'єктивно-наукового висвітлення цього питання автор поставив запит: ,,Як могло дійти до режиму, що запланував знищити жидів у цілому світі, і цей плян частинно виконав''. Фальшивість цього питання полягає в тому, що німецький уряд ніколи не планував знищення жидів у цілому світі. Гітлер в одній із своїх промов, ще до війни, сказав: ,,Якщо жидівство розв'яже війну, то в час мирного договору в Европі не буде ні одного жида''.

Кожному освіченому читачеві відомо і ясно, що під цими словами Гітлер і його партія розуміли не знищення жидівства, а репатріяцію европейських жидів до Мадагаскару. Про це було написано у спеціяльно виданий нацистською партією брошурі, в якій вказувано, що ,,Палестина не може ні в якому разі служити місцем пристановища для жидів, а лише місцем безперервних турбот і воєн''. Покладаючись на Бен-Еліссара, урядовця в кабінеті Беґіна, П. Феденко пише: ,,Перед війною 1939 року Гітлер плянував виселити 400 тисяч жидів із Німеччини до Мадагаскару, щоб загарбати їхнє майно''.

А в статистиці ,,Ню Йорк Таймсу'' говориться дещо інакше: ,,Гітлер дозволив 400 тисячам жидів виеміґрувати з Німеччини''. Те саме подає Світовий Жидівський Конгрес у своїй публікації ,,Unity in Dispersion'' (стор. 377): ,,Більшість німецьких жидів вспіла залишити Німеччину до початку вибуху війни''.

За паном Феденком — жиди не були творцями большевицького режиму в СССР, ,,Бо жидів, — говорить автор, большевицький режим розділив, як і всі народи, на дві групи: заможніших пограбовано, а тим, що примазалися до большевицької партії, дано особливі привілеї''. Які ті ,,особливі привілеї'', відомо всьому світові. Вкажемо лише, що в очах великої кількости жидів ,,Нова Росія'' була від часу революції ,,обіцяним раєм''. Тож вони й ринули (70-80 тисяч) до нього з усіх країн світу, щоб зайняти становища з ,,особливими привілеями''.

Все це відомо не тільки п. Феденкові, а й усьому світові. Його ж постава в питанні жидівського ,,Голокосту'' лишається для нас і для кожного читача загадкою. Тому питаємо: чому п. Феденко правдиво не насвітлив історичні події, що привели до жидівського ,,Голокосту''?

Поль Половецький

Челтегем, Па.

ЩЕ ПРО ЮВІЛЕЙНУ КНИГУ УКРАЇНСЬКОЇ АКАДЕМІЧНОЇ ГІМНАЗІЇ У ЛЬВОВІ

Історію видання тієї книги та її прикмети обговорює досить обширно ред. І. Кедрин в числі ,,Свободи'' з 2-го лютого ц. р., тож я не заміряю у тих справах з ним конкурувати. Хоч інколи маю сумніви, чи нам вийшло на користь, що ми зреклися назви ,,Русь'', ,,руський''.

Та хоча п. Кедрин каже, щоб не дошукуватися недоліків, я все ж таки вважаю за вказане звернути увагу на дві справи, а саме:

Проф. Роман В. Кухар вираховуючи всі предмети навчання у гімназії пропустив один і то дуже важливий предмет, а саме ,,Історію рідного краю'', т. зв. ,,Краївку''. Цей предмет постійно викладав визначний науковець та заслужений член нашої нації проф. Василь Білецький, який також вчив і ,,всемирну історію''. ,,Краївка'' була вправді офіційно надобов'язкова, та в дійсності ми всі її солідно вчилися.

На початках 1967 року, ще заки зродилася думка видання тієї книги, я написав коротку згадку, 18-сторінковий машинопис про ц. к. Академічну гімназію у Львові в 1900-1908 роках. Там я згадав і бурсу Педагогічного Т-ва та життя-буття учнів, як і про авдієнцію у тодішнього Митрополита Андрея, забави на Кайзервальді в ,,кічку'' та пригоди пов'язані з нею, війну з москвофілами, нелегальні самоосвітні гуртки, демонстрацію з нагоди річниці Хмельниччини, нашу участь в боротьбі за український університет, боротьбу за українські квитки тощо.

Цей мій спомин прочитав мгр Костюк, написавши мені дуже теплого листа з проханням дещо доповнити, а він постарається той допис помістити в збірнику про Академічну гімназію, який якраз залумано видати. Рівночасно запросив до тієї редакційної Колеґії мене і моїх товаришів М. Рибака і В. Рудницького. Ми погодилися і навіть виготовили точний список усіх матурантів 1908 року з короткою заввагою, що з кожним із них сталося. Там був також і наш товариш тоді ще слово ,,колега'' було проскрибоване як ,,польське''/ Петро Бубела, про якого згадує п. Кедрин в своїй рецензії — тільки, що він згинув у летунській катастрофі як повертався із Вітовським із Берліну в Україну, а не ,,був розстріляний большевиками в Одесі'' — як каже п. Кедрин. Той список я переслав п. Шахові 31-го березня 1968 року.

21-го грудня 1968 року я дістав запрошення на спільне засідання Ділового Комітету і Редакційної Колеґії на Фрекфорді, але так пізно, що вже не міг приїхати. Позатим аж 23-го січня 1977 року я дістав неґативну оцінку, на яку нічого не міг сказати, бо матеріялів я не бачив. Вкоротці ті матеріяли пішли до друку. Пп. Рибак і Рудницький померли, а мене і наш список вилучили з ,,обліку''.

Так закінчилася моя редакційна кар'єра. Але того списка матурантів таки шкода!

Філядельфія, Па.

Д. Богачевський

Лука Луців

ВОНИ БОЯТЬСЯ ШЕВЧЕНКОВИХ ТВОРІВ

[3]

Згадаймо коротко про те, як Шевченко цінив гетьмана Івана Мазепу. Шевченківський Словник називає Мазепу ,,зрадником українського народу'' і твердить, що так само дивився на цього гетьмана і Шевченко та протиставив йому ,,мужній образ Семена Палія в поемі ,,Чернець''. Це ствердження — чиста неправда. Полковник Семен Палій був проти Мазепи, але на старості літ пізнав свою помилку і як чернець Межигорського Спаса відмолює свій гріх, що разом із Петром воював проти Мазепи й України. Нехай і тут говорить Шевченко:

І тихнуть Божії слова,
І в келії неначе в Січі,
Братерство славне ожива,
А сивий гетьман, мов сова,
Ченцеві зазирає в вічі.
Музика, танці і Бердичів,
Кайдани брязкотять... Москва,
Бори, сніги і Енісей...
І покотились із очей
На рясу сльози... Бий поклони!
І плоть старечу усмиряй.
Читай, читай та слухай дзвона,
А серцеві не потурай,
Воно тебе в Сибір водило,
Воно тебе весь вік дурило,
Присли його.

Хвастівський полковник мав амбіцію стати гетьманом цілої України і тому був проти Мазепи, що володів у Лівобережній Україні. Палій доніс Петрові, що Мазепа змовляється зі шведським королем Карлом, та цар вірив Мазепі, який це заперечив, і Палія заарештовано, а цар вислав його на Сибір. Коли ж Мазепа разом із шведським королем почав війну проти Москви, то цар звільнив Палія, який воював проти Мазепи.

Шевченко і Пушкін. Словник твердить, що Шевченко ,,вірою в Росію був близький Пушкіна''. А в дійсності воно було зовсім не так. Шевченко звав Петра І ,,людоїдом'', ,,змієм'', ,,проклятим лютим катом'', який ,,розтинав'' Україну''.

Пушкін захоплюється постаттю Петра на пам'ятнику в Петербурзі:

Какая сила в нем сокрыта!
А в сем коне какой огонь!

А Шевченко бачить в постатті Петра загарбника всього світу:

Кінь басує, от-от річку,
От-от... перескочить.
А він руку простягає,
Мов світ увесь хоче
загарбати...

* * *

Відомий історик М. Костомаров писав про Тараса: ,,Шевченко зробив з нас людей, що ненавиділи москалів і всіх тих, що були винні в бідуванні нашої рідної України''.

Кінчаємо свої короткі завваги про ,,Шевченківський словник''. Наведемо ще те, що про нього написали видавці.

,,Шевченківський словник багато ілюстроване видання, в якому подано репродукції багатьох малярських творів Шевченка, а також творів на шевченківські теми радянських і дореволюційних художників, скульпторів, майстрів декоративно ужиткового мистецтва... Всього подано близько 1,000 ілюстрацій, зокрема 63 ілюстраційні таблиці на вклейках (кращому папері), з яких 20 кольорові.

Це універсальне довідкове видання про Т. Шевченка є спільною працею великого колективу — майже 500 авторів''.

Це все так, але ж тут мусимо повторити слова, висказані на початку наших завваг: яка шкода, що ця праця про Шевченка подає стільки неправди про його творчість, бо її автори хочуть приподобатися окупаційній Москві. Редакція слухає Москви і фальшує твори поета, головні ті, які з'ясовують те, як Шевченко ставився до поневолення України Москвою після злощасного 1654 року.

Та невже може хтось повірити в те, що Шевченко неправдиво оцінював Петра І і Катерину II за те, що вони робили з Україною?

Та невже може хтось повірити, що поет уважав російську мову за свою другу рідну мову?

Та невже можна вірити, що Шевченко тішився Переяславським договором?

Хто прочитає Шевченкові твори, той не повірить ,,на слово москалеві'', як писав поет при іншій нагоді.

Автори ,,Словника'' надрукували про атеїзм Шевченка. Чи це правда? Поет писав:

Боріться — поборете!
Вам Бог помагає!
За вас правда, за вас слава
І воля святая!

Поет писав про Бога і в цих словах;

Неначе срібло куте, бите.
І семикрати перелите
Огнем в горнилі, — словеса
Твої, о Господи, такії.
Розкинь же їх, Твої святії
По всій землі. І чудесам
Твоїм увірують на світі
Твої малі, убогі діти!

Чи автор повищих слів міг бути атеїстом, як твердить ,,Словник''?

Шевченко все життя вірив в перемогу Божої правди на землі. Він вірив, що ,,встане Україна, світ правди засвітить, і помоляться на волі невольничі діти''.

Шевченкові твори — це постійна активна зброя проти Москви, вона не залишає місця на перемир'я, вона діяла за часів Миколи I, вона діє й тепер. Цар заборонював Шевченкові твори, Брежнєв покищо цього не відважується зробити, але він боїться Шевченкового слова. Там тепер проти Шевченка видають ,,Словники'', в яких фальшують твори українського поета, даючи до них такі пояснення, про деякі з них ми згадували в цій статті.

Боюся того, що молодші читачі оцих рядків дочекаються того, що шовіністична Росія, яка називає свій націоналізм ,,комунізмом'', таки відважиться піти слідом за царями і заборонить принаймні деякі Шевченкові твори.

Безрадна Москва в боротьбі проти Тараса Шевченка, бо його ,,слава

Сонцем засіяла.
Не вмре Кобзар, бо на віки
Його привітала.
Будеш, батьку, панувати,
Поки живуть люди;
Поки сонце з неба сяє,
Тебе не забудуть!''

[Кінець]

СОЮЗОВЦІ! РОЗПОЧИНАЄМО ЮВІЛЕЙНУ КАМПАНІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ З НАГОДИ ЙОГО 85-РІЧЧЯ. ЇЇ МЕТОЮ Є ПРИДБАТИ В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ 5,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ ДЕСЯТЬ МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ! ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЕ ВЕЛИКЕ ЗАВДАННЯ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

„ВИМОГА ДОТРИМУВАТИСЯ..."

(Закінчення зі стор. 1)

гось світогляду, то насправді свободи, більш-менш, існують тільки для тих, які притримуються офіційних догматично-комуністичних поглядів. Такий стан є неприродний, шкідливий для суспільства і далекий плюралістичним традиціям української духовности. Отже мене переслідують якраз за те, що я не відмовляюся від своїх національних, релігійних, соціяльно-політичних поглядів, які розходяться з офіційно голошеними, але які не виявляються у жодних діях, які, згідно з існуючим законодавством, можна було б назвати злочином.

Я лістав, читав і давав друзям читати літературу українського самвидаву. Органи КҐБ убачили в тій літературі пропаґанду ідеї відлучення України від СРСР. Але ж ст. 17 Конституції СРСР і ст. 14 Конституції УРСР ґарантують Україні право виступлення зі складу СРСР, отже і пропаґанда такої ідеї — дія законна. Хоч я особисто такої ідеї не пропаґував, але досвід навчає, що для українців, так, як і для інших народів СРСР, це було б найкраще, ба, щобільше, необхідна передумова для вирішення усіх інших проблем. Світові тенденції вказують на неминучість такої перспективи.

А що, з погляду традиційного великоросійського шовінізму, який тільки тепер, нарешті, почав виявляти познаки агонії, може бути 'більш аморальне' від відомого 'українського сепаратизму'? Звичайно, вбивця може вбивати тільки декілька людей, а я — я 'маю намір' відірвати від 'непорушного Союзу' п'ятдесять мільйонів людей! 'Ти краще б крав', — сказав один таборовий вихователь.

Тепер зрозуміло, чому мене порівнюють з вищезгаданими аморальними типами. А до аморальної людини — відповідне відношення. З метою 'виправлення', мені на користь, треба створити мені відповідні умови: поставити навколо мене стукачів, які б ретельно доносили начальству про 'порушення трудової дисципліни'; викликати до міліції тих, які відважилися зайти до моєї хати; відстрашувати від мене друзів і родичів; поширювати в селі неймовірні чутки про мене; накласти арешт на моє листування і без арешту красти мої листи; два місяці везти пакунок політичному засланцеві Василеві Стусові в Маґаданську область; створювати перешкоди при передплаті преси і книжок; нарешті, примінити до родини свій ликий, чужий Україні принцип 'колективної відповідальности' — цей винахід московського деспота Івана Грозного, яким чудово покористувався інший деспот — Йосиф Сталін...

26 вересня 1977

Василь Овсієнко"

Заповіджено Загальні Збори...

(Закінчення зі стор. 1)

той спосіб Відділ УККА у Філядельфії здобув черговий раз перше місце у збірці. Культурно-освітня референтка проф. д-р Наталія Пазуняк, поінформувала, що підготова до відкриття мистецької вистави картин і скульптури Франка Височанського в Балч Інституті, що має бути від 15-го лютого до 31-го березня 1979 року, вповні підготовано.

Референтка для шкільних справ Галина Поритко, звітувала про успішну підготову участи біля сотні українських дітей парохіяльних і суботніх шкіл, як і молодечих організацій у виконанні програми Свята Шевченка, що відбудеться в неділю, 11-го березня 1979 року, в пополудневих годинах.

Це вперше є спроба перевести ці святкування спільними зусиллями всіх українських шкіл міста і все вказує на те, що задум цей буде успішним і дасть свої корисні висліди на дальшу мету.

Загальні Збори Відділу рішено скликати на суботу, 17-го березня 1979 року на год. 5:30 по полудні до УСО „Тризуба" при Брод вул., щоб зробити підсумки діяльности за пройдений рік, обміркувати плян праці на майбутнє і вибрати нові керівні органи Відділу. Обрано тимчасову Номінаційну комісію, до якої входять: адвокат Іван Скочиляс, Михайло Ковальчин, мґр Володимир Яців, Ярослава Куліш, Петро Тарнавський, інж. Михайло Нич і Мирон Баранецький. Управа Відділу прийняла з вдоволенням рішення Пластової Станиці, що її очолив нововибраний станичний, інж. Борис Павлюк, щоб пластову молодь в Управі Відділу УККА репрезентувала пл. сен. Марія Касіян, що її кооптовано одноголосно.

КОМУНІСТИЧНІ ЗБРОЙНІ...

(Закінчення зі стор. 2)

тьої світової війни. Але й без того, сім тисяч кілометрів совєтсько-китайського прикордоння і 900 мільйонів китайського населення, безумовно ворожого Москві — не дають їй жадних шансів на далекосяглу виграну такого конфлікту.

При кінці варта ще підкреслити, що не тільки Азія, але й Африка та Західня Европа є тереном підривно-агресивних дій Москви, яка й є справжнім спричинником усяких збройних конфліктів. В Африці Ангола та Етіопія є найкращим прикладом того. Там діють наймані кубинські війська, оплачувані озброєні Москвою. Західня ж Европа живе під постійною загрозою згуртованих на її кордонах совєтських збройних сил. І не зліквідує того стану струсяче запихання голови в пісок, як це роблять деякі західньо-европейські політики, вмовляючи собі і громадськості казки про мирну „щиросердечність" СССР.

Не поможе також і Америці „невтралітет" в комуністично-комуністичних війнах. На ділі комуністичний характер цих війн має підрядних характер. За ними скривається агресивна пенетрація Москви в Азії, її бажання знищити китайського противника, що є головною перешкодою в совєтсько-російських імперіялістичних плянах не тільки на терені Азії. Б'ючи Китай, Москва водночас б'є і по ЗСА, чого цілком не скриває совєтська пропаганда.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ЧИ СПРАВДІ...

(Закінчення зі стор. 2)

війни. Ті мордерства, у багатьох випадках були уможливлені намаганням співпраці росіян, українців і литовців''.

На цій же 48-ій сторінці, автор пише, що коли совєтські жиди поверталися з евакуації по закінченні війни, то їхні житла, а головно в Україні, каже він, були позанимані нежидами, які не хотіли повертати тих помешкань власникам.

Список бібліографії в кінці книжки дає нам відповідь на те, звідки взялися такі обвинувачення автора в сторону українців. Це в більшості книжки жидівських авторів, упередження яких до українців не дозволяє на щось кращого, а проте, ми твердо віримо в те, що скоріше чи пізніше настане той час, коли і жиди пізнають те, що їхні закиди в сторону українського народу є базовані на упередженні супроти народу, плодами землі якого на протязі довгого періоду в історії жилося так багато жидів.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Д-р ПЕТРО СЕНЬКОВСЬКИЙ

син ВАСИЛЯ і АНАСТАЗІЇ з ЧУБАТИХ,
лікар в Березовиці Вел., помер по тяжкій недузі на 58-му році життя.

ПОХОРОН відбувся 17-го лютого 1979 р. в Тернополі, Україна, при великій кількості Тернополян.

Покійний залишив жінку і двоє дітей з родинами в краю та велику рідню в Америці.

Д-р мед. ТЕОДОЗІЙ СЕНЬКОВСЬКИЙ
стрийко помершого

В ДРУГУ СУМНУ І НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ,
як з Волі Божої відійшов у Вічність
9-го березня 1977 року
наш Найдорожчий і Незабутній
МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п.
ФЕДІР ГИЧКО

була відправлена
в неділю, 11-го березня 1979 року
П А Н А Х И Д А
в Українській Православній Церкві
Св. Покрови у Філядельфії, Па.
(12-та і Овклен вул.)

Просимо Знайомих, Приятелів згадати Покійного у своїх молитвах.

Спи спокійно, Дорогий мій Друже.

Тяжким горем прибиті:
дружина — ЛЮБА
син — ВІКТОР з родиною
син — АНАТОЛІЙ
та Родина в Україні

Братство кол. Вояків 1-ої Української Дивізії УНА — Станиця Ню Йорк
з жалем повідомляє всіх Побратимів та Громадянство, що
дня 9-го березня 1979 р., по короткій недузі відійшов у Вічність

сл. п.
ОСИП ВОВК

підстаршина 1-ої УД УНА, активний член Станиці.

ПАНАХИДА відбулася дня 11-го березня 1979 р.

ПОХОРОН — в понеділок, 12-го березня 1979 р., о год. 9-ій ранку з похоронного заведення Дучинського в Йонкерсі, Н. Й. до церкви Арх. Михаїла в Йонкерсі, а опісля на український католицький цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Дружині, Дітям та Родині Покійного складаємо глибокі співчуття.

Управа Станиці

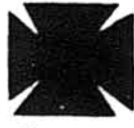
Нашу Дорогу ДРУЖИНУ, МАМОЧКУ І БАБУСЮ

св. п.
АННУ МУСІЄНКО

яка заснула вічним сном 10-го березня ц. р.,
в останню дорогу на Вічний Спочинок на українському православному цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж. відпровадили у смутку у вівторок, 13-го березня 1979 року

муж — АРТЕМ
і дочка — ТАМАРА КАРДАШИНЕЦЬ з родиною

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в п'ятницю рано, 9 березня 1979 р. по тяжкій недузі, відійшов у Вічність на 54-му році життя наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, СИН І БРАТ

бл. п.
ОСИП ВОВК

народжений в місті Зборові, Україна, член 11-го Відділу ООЧСУ, був. вояк 1-ої Української Дивізії УНА, член Братства 1-ої УД УНА в Ню Йорку, Н. Й.

ПАНАХИДА — в неділю, 11 березня 1979 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Дучинського, Йонкерс Аве., Йонкерс, Н. Й.

ПОХОРОН — в понеділок, 12 березня 1979 р. о год. 9-ій рано з того ж пох. заведення до церкви Архистратига Михаїла, в Йонкерсі, а опісля на український католицький цвинтар Св. Духа в Гемптонбурґ, Н. Й.

В глибокому смутку:
дружина — МАГДАЛИНА
син — ІГОР з дружиною ЛЕСЕЮ
донька — ДЗВІНКА
син — АДРІЯН
в Україні — Мама, Брат і сестра з Родинами, як також ближча і дальша Родина в Україні і Америці.

Пам'яті С. Бабія громадського і союзового діяча

Дня 12-го листопада м. р. у Вінніпезі, Ман., помер бл. п. Степан Бабій.

Бл. п. Степан Бабій народився 29-го січня 1900 року в селі Іванчанські Курники, Збoрівського повіту. Ще молодим юнаком зголосився добровольцем до Української Галицької Армії, пройшовши вишкіл, а відтак брав участь у Визвольних Змаганнях. По закінченні війни шукав праці в Галичині, щоб удержати дружину Марію і двоє дітей — сина Василя і дочку Ярославу. Такі тяжкі обставини змусили бл. п. Степана покинути рідне село й родину та в 1927 році виїхати до Канади на заробіток, як це робили сотні українців, шукаючи кращих життьових обставин для своїх родин.

Бл. п. Степан Бабій

По приїзді до Канади він зразу включився в українське організоване життя і за його старанням створено гурток Української Стрілецької Громади в Саскатуні, згодом якого він був головою, а відтак і головою Філії УНО в Саскатуні.

Коли перенесено друкарню „Нового шляху" до Саскатуну, він був одним із ініціяторів гуртка людей, які безперестанку старалися про пожертви та передплати для „Нового шляху" і сам, з деякими перервами від 1937 року, працював в друкарні „Нового шляху" аж до своєї емеритури.

Під час найбільшої кризи в Канаді серед українського населення почали зростати комуністичні впливи. Тоді сл. п. Степан Бабій добачивши їхню загрозу і в повнім зрозумінню націоналістичної ідеї та її преси, роз'їжджав по містах і фармах Заходу Канади і пропаґував „Новий шлях", виголошуючи відповідні до потреби промови. У 1941 році „Новий шлях" переніс свою друкарню до Вінніпегу, а з ним переїхав і бл. п. Степан Бабій, де відразу вписався до Відділу УСГ і Філії УНО, будучи головою Відділу УСГ, членом Головної Управи УСГ, головою Філії УНО і членом Крайової Екзекутиви УНО та членом Дирекції Видавничої Спілки „Нового шляху".

Коли до Канади приїжджали провідні члени Організації Українських Націоналістів, як: полк. Є. Коновалець, полк. Р. Сушко, ген. М. Капустянський, бл. п. С. Бабій відвідував з ними гуртки УСГ і Філії УНО та став одним із трьох перших членів ОУН в Канаді.

Немає найменшого сумніву, що бл. п. С. Бабій вклав велику працю в розбудову УНО Канади, „Нового шляху" та 445-го Відділу УНСоюзу, головою якого він був довгі роки.

І хоча він не вспів набути навіть середньої освіти, Бог обдарував його рисами культурної людини та талантом доброго промовця. Не маючи коло себе своїх дітей і внуків, він радів здобутками української молоді, приходив на всі імпрези „Рідної Школи", на концерти і академії, переживаючи з молоддю кожен успіх, а іноді й невдачу.

Панахиду за спокій душі бл. п. С. Бабія відправив у п'ятницю, 17-го листопада м. р. у похоронному Заведенні Корбана, парох катедрального храму св. Володимира і Ольги, о. Р. Кисілевський, виголосивши проповідь. Про життя Покійного переповів голова Відділу УСГ у Вінніпезі мгр Іван Геврик, попрощавши його в далеку дорогу від Президії УНО Канади, Головної Управи УСГ, Визвольного Фонду, Теренового Проводу Організації Українських Націоналістів, Дирекції Видавничої Спілки „Нового шляху", великої родини Америки і Канади — Українського Народного Союзу, кооперативи „Калина", кредитової спілки „Карпатія" та місцевого Відділу УСГ. Він передав також співчуття від сенатора П. Юзика Управі і членству УСГ, УНО та УНСоюзові по втраті одного з провідних УНО-івців, який колись спільно з сен. П. Юзиком організували Філії УНО в Канаді. Похорон відбувся з каплиці похоронного Заведення Корбана в суботу, 18-го листопада, який відправив о. Р. Кисілевський. Члени УСГ, УНО і БО та приятелі відпровадили тлінні останки Покійного на цвинтар Всіх Святих у Вінніпезі. Домовину несли Ю. Гвоздулич, П. Данилюк, І. Байрак, С. Костишин. Д. Ріпак та І. Геврик.

Після похорону в залі приміщення УНО відбулися поминки, що їх розпочав молитвою о. Р. Кисілевський; господарем поминок був мгр І. Геврик. Прощальні промови виголосили: М. Новицький — голова Філії УНО (згадавши сходини УСГ в Саскатуні, якими проводив бл. п. С. Бабій, закликаючи, щоб нести допомогу Карпатській Україні), приятель Покійного І. Байрак, інж. А. Добрянський ред. „Нового шляху" та Д. Ріпак, який промовляв від працівників. Прикінці І. Геврик закликав зібраних дати останню пожертву від Покійного на пресовий фонд „Нового шляху". Вийшовши назустріч закликові, присутні склали 76 долярів.

Покійний залишив в смутку дружину Марію, дочку Ярославу і внуків — всі в Україні.

Н. Н.

Чого нашій душі так весело...

Якось один поет, споглядаючи на українське довкілля, спостеріг у буденному явищі свіжу, раніше неусвідомлену красу України. У пориві захоплення він написав: „Гаї шумлять — я слухаю, хмарки біжать — милуюся. Милуюся, дивуюся, чого душі моїй так весело...?"

Хоч ми з вами, читачу, не поети з їхнім шостим змислом світовідчування, то все ж таки час від часу також перед нашими очима буває на мить розчахнеться завіса буденщини і ми в новому світлі бачимо-усвідомляємо цінність того чи іншого аспекту нашої спільноти.

Хто з монтреальців був на вечорі співу й танцю ансамблів нюйоркського відділу СУМА „Жайворонки" і „Верховинці", той переживав подібне просвітління розуму. Виступала зі своїми вміннями молодь із міста-велетня, на згадку якого навіть нам, великоміським мешканцям, моторошно робиться. Ця молодь — доказ того, що розсіяні по різних кварталах метрополітального Ню Йорку українські родини таки не підкорюються нищівному впливові „асфальтних джунглів" з усіма їхніми проблемами транспорту, безпеки, космополітичного розкладу і знеособлювання людини кожної національности.

Українське звучання

Хоровий ансамбль „Жайворонки" зробив помітне враження на своїх слухачів. Як звичайно, одні пісні виконано добре, деякі слабше, інші переконливо. Але кожна пісня звучала по-українському, бо диригент Лев Стругацький подбав про належну вимову слів. А це вже великий досяг. Дуже вдало хор виконав повстанську пісню „Вперед", що прозвучала напрочуд мобілізуюче, а не рефлексійно.

Ансамбль танцю „Верховинці" полонив серця глядачів. Вони ще багато днів після концерту дорікали своїм знайомим за неприсутність на вечорі, бо цим „зазнали великої особистої втрати". А це вже неабияка похвала. Адже Монтреаль славиться власним ансамблем танцю під проводом Петра Марунчака, невтомного пропагатора українського танцю на міжнародних фестивалях і зокрема у франкомовному суспільстві Канади.

Танцюристи ансамблю „Верховинці" доказували чудес танцювальної техніки й витримки, що ніколи не вироджувалися у циркові фокуси — такі небезпечні для естетики українського танцю. Дівчата буквально зачарували глядачів ґраціозністю своїх рухів і танкових кроків, продовжуючи традицію „танцювального мережання", як колись висловився критик „Ню Йорк Таймсу" про один професійний ансамбль українського танцю. Обоє хореографи — Олег Ґенза та Дарія Ґенза (вона ж солістка) можуть заслужено гордитися результатами своєї наполегливої праці.

Ще слово про строї ансамблів. Монтреальські глядачі з вдоволенням помітили, що оформлювачі цих строїв (Дарія Ґенза й Олена Сохан) обережніше від інших покористувалися червоним кольором. А то буває інколи на сцену виступить хоровий ансамбль і ти не знаєш, хто це: українська національна група чи зграя комсомольців. Тому добре, що в нюйоркському осередку збережено міру, а червоний колір рівноважили інші.

Живий острівець

Суцільність, почуття дружности у спільному зусиллі було дуже помітне зокрема на післяконцертній зустрічі в залі православної церкви Св. Покрови. Приємно бачити безпосередність взаємовідношення між членами ансамблів та їхніми керівниками: диригентом, хореографом і головою Осередку СУМА К. Василиком. Так і видно, що молодь його любить і шанує, а це — рідкісне явище між вихованцями і виховниками.

Не треба було аж дуже кмітливого спостерігача, щоб зробити висновок: ця група української молоді з Ню Йорку — результат трьох чинників. Насамперед це ті молоді люди: вони щиро люблять українську пісню й український танець та у виконуванні їх знаходять вдоволення і себевиявлення. Подруге, це — потуга жертвенної праці ідейних і талановитих керівників співу й танцю. Потретє, це сама молодняцька організація СУМА, що, маючи підтримку патріотичних батьків і матерів тієї дітвори, не здає українських позицій у бою за кожну українську особу.

Всі ці три складові чинники дозволили нашому суспільству придбати, втримати і розвинути живий острівець української національности з її культурними цінностями навіть у тому Вавилоні, що зветься Ню Йорк.

Животворча сила

— Ну що ж, здавалося б, слова... Подібні слова ми вже читали і чули з нагоди виступів інших подібних ансамблів!...— скаже читач.

Можливо, що так. Але й дуже можливо, що, бачивши багато таких виступів на своєму віку й на різних континентах, ми всі загубили мірку вартостей і виступи нашої молоді для багатьох з-поміж нас збуденніли. І тому ми оцінюємо їх немов ще одну естрадну групу професіоналістів на телевізійному екрані, що має засоби фінансової компанії або держави.

Подібно реагували на своє оточення сучасники згаданого поета. Вони щодня бачили чудові краєвиди України, чули шум гаїв. Але щойно коли поет, сам для себе, у цій ніби буденній картині відкрив свіжий чар українського світу, вони відчули, що і їм на душі весело. Разом з ним вони віднайшли свою єдність з природою своєї землі.

Так і ми, розкинені по різних чужомовних центрах різних гостинних чужих країн, присипані чужим культурно - цивілізаційним піском і намулом, оживаємо знову на вид українського молодняка, що росте вгору на найбільш неврожайному ґрунті урбаністичного оточення. І тоді, як у випадку відвідин двох ансамблів нюйоркського Відділу СУМА ім. ген. Т. Чупринки, ми всі цим видом милуємося й дивуємося, чого душі нашій так весело...

А тому, що знову пересвідчилися: не зважаючись на асиміляторів та імперіялістів наша нація — жива, бо живе і росте український молодняк та ще й нас своєю активністю оживляє, оновляє.

Роман Рахманний

З діяльности ЛМКлюбу в Ню Йорку

Щоб гідно і весело закінчити Старий Рік, Літературно - Мистецький Клюб в Ню Йорку приготовив вечір „На прощання старого року" у п'ятницю, 12-го січня ц. р. з різнорідною програмою, у якому взяли участь: оперова співачка Тамара Лихолай при фортепіяновому супроводі проф. Калини Чічки-Андрієнко, молоденька гарфістка Одарка Полянська, Лаврентія Туркевич — спів під свій акомпаньямент бандури, інж. Петро Пясецький із своїми ловецькими споминами та інж. Тарас Грицай — „Події 1978 р." у віршованій сатирі.

Відкривши програму вечора, голова Клюбу інж. Тарас Грицай привітав співавторів вечора і всіх гостей та попросив інж. Пясецького до мікрофону розповісти про останнє полювання під час німецької окупації галицької України. Інж. Пясецький працював лісничим в добрах львівської митрополії, а за німецької окупації в надлісництві Якторів. У січні 1944 р. в лісах цього надлісництва переховувались жиди та інші втікачі, і в тих лісах відбулося останнє полювання для німецьких урядовців. На запит німецького надлісничого, інж. Пясецький попередив, що більшої звірини тут немає, є лише зайці і лиси, і лише з тієї звірини можуть бути мисливські трофеї. Обрахувавши кількість стрільб і сорокаголову нагінку при трьох метах полювання, інж. Пясецький вже на початку заповів, що сподівається на розкладі до сорока зайців і чотирьох лисів і так справді вийшло, бо при кінцевому обрахунку впольованої звірини було 42 зайці і лише три лиси, на одного менше. Королем ловів обрано того, хто застрілив найбільшу кількість звірини, опісля відбулась мисливська вечеря в домі надлісничого тобто п-ва Пясецького.

Чергове оповідання цього ж автора про надлісництво в Перегінську в Карпатах і відомого в колах лісників лісничого в Осмолоді Франца Криницького, який любувався у всяких смішних „фацеціях" і мисливських оповіданнях більш-менш правдивих — дуже розсмішили і розбавили присутніх гостей, і за те вони гарно подякували авторові тих веселих історій.

Учениця о. Кіндзерявого і маестра Китастого гри на бандурі п-а Лаврентія Туркевич проспівала при своїм акомпаньяменті на бандурі давню коляду „Ой дай Боже", пісню про Маланку з Бучаччини, таку ж пісню із Городенщини, новорічну пісню з Закарпаття і додатково тамтешню щедрівку. За гарний спів і акомпаньямент присутні подякували своїми теплими оплесками.

Молода арфістка, що вчиться п'ятий рік гри на арфі у знаної в музичних тутешних колах проф. арфістки Леоне Полсон, відіграла ніжно й гармонійно чотири композиції в тому одну „слов'янський танець". і за те вдячна авдиторія подякувала Одарці Полянській рясними оплесками; також оплесками зустріла авдиторія присутню на залі проф. Леоне Полсон.

Оперова співачка Т. Лихолай при фортепіяному акомпаньяменті проф. Чічки Андрієнко, відспівала Ярославенка „Візьміть мене зорі", Сінчука „Вечір на Дністрі" і Степового „Утоптала стежечку", а в додатку на невпинні оплески слухачів — Костенка „Жду тебе коханий мій".

На закінчення програми вечора, інж. Грицай відчитав віршовану сатиру про події 1978 року, в якій дещо попало товариствам, організаціям чи окремим особам і зате присутні гарно подякували.

Обдаруванням всіх співавторок вечора багряними рожами — закінчено цю милу імпрезу.

Літературний вечір ЛМК у Ню Йорку

З нагоди конкурсу на коротке оповідання із сучасного життя, що його перевели пластові жіночі курені „Чортополохів" у Філядельфії в листопаді 1978 року, Літературно - Мистецький Клюб у Ню Йорку влаштував у п'ятницю 26 січня 1979 року Літературний Вечір для відзначення творів і нагороджених авторів, що проживають на терені міста і околиць Великого Ню Йорку, а саме: Валентину Юрченко, Іванну Савицьку, Володимира Баргуру, Івана Керницького, Романа Левицького і Михайла Островерху.

Вечір відкрив голова Клюбу інж. Тарас Грицай, підкреслюючи вартість такого правдиво літературного вечора та вітаючи поіменно всіх вище названих авторів, що продовжують збагачувати нашу літературу поза Батьківщиною, передав дальше ведення програми вечора маестрові Степанові Крижанівському.

Маестро Крижанівський переповів коротко перебіг згаданого конкурсу, на який надіслано тридцять оповідань, з цього п'ять вирізнених творів були премійовані. Фундаторами цього конкурсу були чотири установи в Філядельфії: Т-во „Рідна Школа", Пластова Станиця, 8-ий і 24-ий жіночі курені „Чортополохи".

Літературно - Мистецький Клюб, продовжував бесідник, вдячний усім тим авторам, що прибули на запрошення Клюбу поділитися своїми літературними досягненнями та відчитати свої твори у їхній інтерпретації.

На вечорі Валентина Юрченко прочитала нагороджене оповідання „Вітер часу", що визначається правдиво драматичними акцентами, до цього ж мистецьке читання — полонило слухачів і за те вони гарно подякували.

Михайло Островерха прочитав вирізнене своє оповідання з італійським сюжетом „Біля фонтанни" і на тому закінчено першу частину вечора.

Після короткої перерви відома письменниця Іванна Савицька прочитала своє оповідання „Лист від сина" — дуже змістовне без одного зайвого слова, повне душевних переживань — залишило помітне враження у слухачів, які свою подяку передали дуже теплими оплесками.

З черги мав виступити зі своїм оповіданням письменник-гуморист Іван Керницький-Ікер, автор конкурсової „Матійолки", але тому, що попереднього дня проминула третя річниця смерти його дорогого приятеля Миколи Понеділка, колишнього члена Управи Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку, маестро Крижанівський прочитав оповідання пера І. Керницького „Останнє танго" присвячене пам'яті покійного письменника.

Проф. Володимир Барагура прочитав своє оповідання „Спокутувана провина" з т.зв. „Гепі ендом", що справді подобалося слухачам і заслуговувало на вирізнення конкурсової комісії, а проф. Р. Левицький прочитав своє повне гумору оповідання „Зуби", закінчуючи цей справді милий літературний вечір.

Голова Клюбу дуже щиро подякував усім співавторам за проведення погідного, гарного вечора, а всім слухачам за участь.

Б. Б-о.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 17-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. Річні загальні збори Б-ва св. Михаїла 209 Відд. о год. 7-ій веч. в приміщенні Укр.-Амер. Горож. Клюбу, 229 Рузвельт Авеню. На порядку: звіти Управи, К. Комісії, дискусія та вибір нової Управи на 1979 р. і плян праці в 1979 р. Проситься чл. прибути. — І. Кушнір, гол., С. Матлага, секр.

НЕДІЛЯ, 18-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

ПАРМА, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка 334 Відд., о год. 12:30 по пол. в домі фін. секр. при 3324 Торрінгтон вул., Парма, Огайо. Проситься чл. прибути. — Б. Задорецький, рек. секр.

ЕЛМАЙРА, Н. Й. Річні збори Т-ва ім. І. Франка 271 Відд., о год. 2-ій по пол. в залі Укр.-Амер. Нар. Клюбу. На порядку: звіти Управи за 1978 р. та вибір нової Управи на 1979 р. Проситься чл. прибути. — П. Романишин, гол., П. Нінець, кас., І. Чопко, секр.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 64 Відд., о год. 12 дня в залі церкви св. Марії. Проситься чл. прибути. — Управа.

НЕДІЛЯ, 25-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

ЧІКАҐО, Ілл. Річні загальні збори Б-ва св. Юрія 379-ий Відд., о год. 1-ій по пол. в домі УНСоюзу при 841 Н. Вестерн Авеню. На порядку: звіт фінансовий і рекордовий, збирання чл. вкладок. Проситься чл. прибути. — М. Семків, секр.